

svého strýce z vymyšleného zločinu. Že obvinění, podle něhož Karel Ch. st. podvedl dědice, spočívá obvinění (»předhůzka) z podvodu, stížnost připouští, namítá však správně, že řešení otázky, zda šlo o obvinění ze zločinu podvodu, je závislým na výši škody, kterou podle udání obviněného Karel Ch. st. obmyslel nebo způsobil, a vytýká právem, že také v tomto směru není v rozsudku potřebných zjištění. Výše škody, kterou měl obžalovaný na mysli, čině na Karla Ch. ono udání pro podvod, není totiž v rozsudku vůbec zjištěna. Důležité je však, zda škoda ta přesahovala 200 Kč, ve kterémžto případě stává se zločinem podle § 200 tr. zák. i podvod, který není zločinem již z povahy skutku samotného (§ 199 tr. zák.). Ze souvislosti rozsudkových důvodů dá se sice dovoditi, že obžalovaný udal svého strýce pro podvedení dědiců neboli, jak se v oznámení tom praví, »pro odcizení jejich majetku«, kterýžto podvod ukazoval by podle trestního oznámení na částku 200 Kč daleko převyšující (6000 Kč), tedy úplně stačící pro zločin podvodu. Než povinností nalézacího soudu bylo zjistiti a odůvodniti též v rozsudku, zda a proč škoda ta činila přes 200 Kč, což nalézací soud opomenul učiniti. Ježto nalézací soud těchto okolností nezjistil a neodůvodnil, je stanovisko nalézacího soudu jak po hmotněprávní, tak i po formální stránce pochybeným. Neníť vyloučeno, že, kdyby nalézací soud přihlédl ku zmíněným okolnostem s onoho právního stanoviska závažným, dospěl by k jinému úsudku o vině obžalovaného, pročez stížen jest napadený rozsudek uplatněnými zmatky podle čí. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř. Poněvadž rozsudek neobsahuje zjištění při správném výkladu zákona potřebných, bylo zmateční stížnosti podle Šu 288 čí. 1 a 3 tr. ř. vyhověti, napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a věc odkázati na soud prvé stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Čís. 2754.

Předpisy druhého odstavce § 46 o zmírnění rychlosti na 6 km a § 48 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čí. 81 ř. zák. o výstražných znameních vztahují se i na jízdu mimo uzavřené osady, na př. brání-li záhyb a část vyčnívající budovy v přehledu silnice (§§ 335, 337 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 25. dubna 1927, Zm I 653/26.)

Nevyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 22. září 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle Šu 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Povinnost jednak zmírniti jízdu jednak dávatí signalovou trubkou znamení ukládají rozsudkové důvody obžalovanému vzhledem k tomu, že podle jejich zjištění jsou v oněch místech silnice, široké tam jen 9 m, dva záhyby, z nichž jeden před místem nehody je velký a silný, rychle se zatáčí a do silnice vybíhající část kaple činí tam výhled do předu

dosti nesnadným. Výslovně dovolává se při tom rozsudek pouze Šu 45 minist. nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., v němž arcí stejně jako v bezprostředně následujícím Šu 46 uvedeny jsou jen předpisy, týkající se rychlosti, kterou jest voliti řidiči vozidla k tomu cíli, by nebyla ohrožována bezpečnost osob a majetku. Nelze důvodně říci, že nalézací soud pochybil po stránce právní, podřadiv jednání obžalovaného skutkové podstatě přečinu podle Šu 335 tr. zák. ve směru objektivním i subjektivním již proto, že nezmírnil rychlost auta v oněch místech na pouhých 6 km. Již v Šu 45 ukládá se řidiči všeobecně, že jest mu voliti rychlost jízdy za všech okolností tak, by byl pánem rychlosti, zmírniti zejména rychlost (a třeba-li také zůstatí státi a zaraziti motor), kdyby vozidlem mohly býti způsobeny nehody (nebo poruchy dopravy), podle předpisu druhého odstavce Šu 46 pak nesmí jeti rychleji než 6 km za hodinu mimo jiné také na místech, kde silnice při silných záhybech nemůže býti přehlédnuta. Podle Šu 48 nutno výstražné znamení, třeba-li toho, dáti vždy včas. Povinnou znalost těchto bezpečnostních předpisů pro jízdu silnicí (oddíl VII. ministr. nař.) právem předpokládá rozsudek u obžalovaného vzhledem k jeho povolání jako řidiče auta. Opíraje se o ony skutečnosti, zjištěné v rozsudku jednak ve příčině místní situace, jednak co do jednotlivostí příběhu, s jedné strany a o ony bezpečnostní předpisy se strany druhé, dospěl nalézací soud nikoli neprávem k přesvědčení, že, kdyby byl obžalovaný jel v rozhodném úseku silnice rychlostí pouhých 6 km, na kterou ji zmírniti bylo jeho povinností podle druhého odstavce Šu 46 minist. nař. vzhledem k silnému záhybu a nepřehlednosti silnice, byl by měl možnost auto, když hoch běžel přes silnici, rychle zastaviti. Okolnost, zdůrazňovaná v tom směru zmatečnými stížnostmi, že obžalovaný auto skutečně ihned zastavil, nemá významu, neboť podle zodpovídání se samotného obžalovaného i podle ostatních výsledků hlavního přelíčení stalo se tak teprve tehdy, když již hoch byl autem zachycen a usmrcen. Nalézací soud shledal však právem trestní zavinění obžalovaného zejména v tom, že nedával znamení přes to, že toho vzhledem k místní situaci, zjištěné rozsudkem, bylo ve smyslu Šu 48 minist. nař. třeba. Rozsudek vychází při tom zřejmě z úvahy, danou situací plně opodstatněné, že by hoch, který chtěl podle rozsudkového zjištění přeběhnouti a také běžel přes silnici ke své na druhé straně silnice vpředu stojící matce, toho byl neučinil, kdyby byl výstražným znamením na blížící se auto včas upozorněn. Připomenouti sluší, že, jak patrně z náčrtku, na němž rozsudek buduje svá skutková zjištění, hoch, přebíhaje takto silnici šikmo, běžel ve směru, tvořícím ostrý úhel se směrem jízdy auta. Veškerá ona skutková zjištění a na ně navázané, jak shora dovedeno, věcně případné a právně bezvadné úvahy rozsudkové opravňovaly však nalézací soud i ke konečnému závěru rozsudkovému, podle něhož smrt hochu Jaroslava K-y zavinil obžalovaný. Takto zjišťuje rozsudek zároveň též příčinnou souvislost mezi jednáním pokud se týče opomenutím obžalovaného s jedné strany a smrtí hochovou se strany druhé a zmatečnou stížností není v právu ani, pokud, vytýkajíc onen nedostatek zjištění (zjišťování) způsobu, jakým se srazil hoch s autem obžalovaného a jím byl zasažen, namítá, že nalézací soud oné příčinné souvislosti vůbec nezkoumal a že tato

souvislost dána není. Je pak příznačno, že zmateční stížnost ve svých vývodech, jimiž provádí námitku důvodu zmatečnosti hmotněprávní, napadá rozsudek výhradně jen potud, pokud spatřuje trestné zavinění obžalovaného v nepřípustné rychlosti jízdy, kdežto rozsudkový závěr, podle něhož zavinil obžalovaný smrt hochovu také tím, že nedával výstražného znamení, zůstává v ní nepovšimnutým, ačkoli rozsudkem bylo zejména toto jeho opomenutí podřaděno skutkové podstatě přečinu podle Šu 335 tr. zák. vším právem. Ani okolnost, zmateční stížností posléze zdůrazňovaná, že totiž obžalovaný neprojížděl autem souvislou obcí, nýbrž jen kolem samoty, kde nebyly umístěny tabule, nařizující pomalou jízdu, nemá významu; stačí rozsudkové zjištění, jež zmateční stížnost ani nenapadá, že šlo o takové místo silnice, kde tato nemohla pro silný záhyb a pro vbíhající do ní část kaple býti přehlédnuta, kde tedy jednak podle druhého odstavce Šu 46 minist. nař. bylo zmírniti rychlost na pouhých 6 km, jednak podle Šu 48 bylo třeba dáti včas výstražné znamení. Předpisy tyto, zejména i předpis prve uvedený vztahují se, jak patrně, z jeho doslovu (zejména ze slova »nikdy«) a z jeho srovnání s prvním odstavcem Šu 46 zcela nepochybně i na jízdu mimo uzavřené osady.

Čís. 2755.

»Zvláště nebezpečné okolnosti« ve smyslu § 337 tr. zák. mohou spočívat v povaze předmětu, mohou býti také přivoděny zjevy mimo povahu předmětu samotného, nebo mohou vzejíti souvislostí obou; jízda automobilem děje se zpravidla za okolností zvláště nebezpečných.

Předpis jezdit ve vzdálenosti 80 cm od kraje silnice nelze zachovávat, mělo-li by jeho dodržení za následek ohrožení bezpečnosti těla lidského (autobus by zachytil o větve stromů).

(Rozh. ze dne 25. dubna 1927, Zm II 460/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 14. září 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle Šu 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Právně bezpodstatna je námitka, kterou napadá zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a), správně čís. 10 Šu 281 tr. ř. rozsudek, pokud jím bylo jednání obžalovaného kvalifikováno jako přečin podle Šu 337 tr. zák., namítajíc, že autobus, jímž obžalovaný jel, nejede větší rychlostí než 25 km za hodinu, nepatří tudíž mezi vozidla, jichž provoz děje se za okolností zvláště nebezpečných. Nehledíc k tomu, že oním svým tvrzením, podle něhož autobus, o který jde v souzeném případě, nejedí větší rychlostí než 25 km za hodinu, dovolává se zmateční stížnost skutečnosti rozsudkem nezjištěné (§ 288 čís. 3 tr. ř.), a že obžalovaný sám se při hlavním přelíčení zodpovídal důsledně v ten